

Ahmed Gnbay Yıldız

Bbbl

susturmak

TİMAŞ
E

roman

BÜLBÜLÜ SUSTURMAK

*Anılar yetimdir bensiz o diyar,
Kırlarında bahar farklı höykürür,
Coşmuştur dereler kıyılar çağlar,
Çağlayanlar aynı dilden konuşur...*

Ne doğan gün çağar bahtıma benim, ne rüzgârların taşıdığı rayihalar bulur nefesimi... Saklıyım ben benden bile, itirafım var, gönül dünyamı lisana döküp kendime bile aşikâr edemem. Bu yüzden gizemlerle doludur kalbimin mahzenlerinde sakladığım duygular. Ötmüyor içimde şakıyan bülbül, gönül bestesine engel olsun diye ona dut yedirtip susturdular. Öyle saf, öyle berrak ve lekesiz ki mana ırmağım; gün olur, çöllere hayat verir umudundayım. Gizliyim, saklıyım, bilinmezdeyim... Kendimi ifade edemeyişimden şikâyetçi değilim, hicabı incitmemeyi kuşanmış hayat tarzım. Gün gelir, yeryüzünde neşvünema bulur diye çabalarım, ben hayatı huzurla donatacak bir uğraşın sevdalısıyım. Bir de gün yüzüne çıkınca görmelisiniz beni. Bütün baharları mana ikliminin efsunlu çiçekleriyle süsleyip donatacağım. Sadece sihirli bir çift gözden ibaret değilim ben, bakanları sevdaya düşürecek nitelikte, efsunlu bir yüzden ibaret değil varlığım. Yunus'un mısralarında saklıyım ben. "Severiz yaratılanı, Yaratan'dan ötürü." Beden ülkemi,

yasaklanmış arzuların mezesi olmaktan sakınışımın kuralları var hayatımda. Sınanış yurdunu huzurla donatacak bir sev-
danın yolcusuyum ben. İffet gülünü soldurmadan, yazgısı
için başlayacak, herkesi kıskandıran kanatlanışlarım. Ben
öyle uğurlanmak için yaşıyorum dünyada. Selam olsun eşe,
dosta yârene... Kuşlar tadını çıkaramıyorlarsa gökyüzünde
süzülüşlerin... Semalarımızda ahenkli uçuşların katarlanışı
yoksa ne gam? Sen bir de, ruhumun o son yolculuk için
miracına kanatlandığında görmelisin beni. Diyorum ki!..
“Sadece efsunlu bir ahı bakış, güzel kaş, güzel göz ve ca-
zibeli bir yüzen ibaret değil benim insanlığım. Yunus’un
mısralarında saklıyım ben. Kalbe aşkın adabını hakkıyla
ve edebiyatla işleyenim ben.

Hicabım, kalemime bile taviz tanımaz. Nasıl yaşamamı
emretmişse Yaratan, ben aşkın desenlerini öyle işlemişim
yüreğime.”

Miray’ın gözlerinden akan damlacıklar dökülmüştü
defterin sayfasına. Duygularında oluşan karanlığın intiza-
rı, en demli dokunuşlarıyla titretiyordu yüreğini. Kalem,
sayfanın üzerine çakılıp kalmıştı. Ne yazabiliyordu ne de
daha detaylı bir şekilde düşünebilecek durumdaydı. Üni-
versite sıralarında artık son günleri sayılırdı. Az kalmıştı sıra
hasretinin bitişine. Miray’ın kalbine cemre düşmüştü. Bu
yüzen olmalı ki gönül dünyasında açan çiçeklerin renkleri
solgun, kalbine düşen cemrenin akıbeti meçhuldü. Umut-
suzluğa kapılan duyguları yorgun düşürmüştü genç kıızı.

Özel bir yurttan çok sevdiği arkadaşı Melda ile birlikte
kalıyordu Miray. Aynı zamanda, İstanbul Üniversitesi Cer-
rahpasha Veteriner Fakültesi son sınıfta birlikte okuyorlardı.
Miray, ailenin, hayvan severliğiyle tanınan bir ferdiydi ve

bütün canlılara karşı, şefkat ve merhameti anlatılmakla tükenmezdi. Aile içinde bütün karşı koyuşlara rağmen babasını ve dedesini, veteriner olması hususunda ikna etmeyi başarmıştı.

Saruhan Aşireti, yaşadıkları Beşpınar Kasabası'nda geniş bir araziye sahipti. İki yüzü aşkın inek sürüsü, bini aşkın koyun ve kuzu, yumurtacılığı ön plana çıkartan tavuk kümesleri ve çalışanlarıyla var olan çiftlik yörede dillere destandı. Saruhan et ve süt mamulleri fabrikası, civarda kendisi ile boy ölçüşülemeyecek bir zirveye sahipti. Miray en hassas yerlerinden yakalamıştı babası ile dedesini. Bir veteriner lazımdı çiftliklerine ve Miray, doğal yeteneği gereği, bu işi yapabilecek en iyi kişiydi. Evin reisi olan Rauf Saruhan'ın Miray'a güveni tamdı ve onun bu isteğine, "yok," diyememişti. Miray ve Hanzade, iki kız kardeş, Saruhan aşiretinin gelecekleriydi. Erkek evladı olmamıştı Harun Saruhan'ın...

Miray İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Veteriner Fakültesi son sınıf öğrencisiydi. Akşam olduğunda özel yurttan aynı dairede kaldığı arkadaşı Melda kendi odasına, Miray da kendi odasına çekildiğinde Miray'ın ilk işi, Hanzade'yi arayıp oralardan havadis toplamak olurdu. Son günlerde daha da artmıştı iki kız kardeşin internet aracılığıyla görüntülü konuşmaları. Hanzade ablasına önemseydiği bir havadisi verirken heyecanlıydı:

"Abla, konuşmaya başlamadan önce, sana hiç unutamayacağını düşündüğüm görüntüleri göndereyim mi?"

Miray:

"O kadar önemliyse ne bekliyorsun?"

İkisinin coşkusuna da diyecek yoktu. Hanzade daha önce çektiği videoyu internet aracılığıyla ablasının ekranına aktarıırken coşkusuna diyecek yoktu.

“Abla gönderdiğim sahneleri dikkatle seyret.”

Miray Hanzade'nin övgüyle söz ettiği sahneleri ekranında izlerken merak doluydu. Bir müddet kardeşi ile iletişimi kesmişçesine bir sessizlik çökmüştü dünyasına. Pencere kenarında bir kuş yuvası ve içinde iki yavru vardı. Yuveyi inceledi, yavrulara baktı ve anaç bülbülün üzerine kilitledi hasret tüten bakışlarını. Neden sonra, kardeşine baktığında içli ve hassasiyet içeren bir sesleniş vardı:

“Hangi pencere bu Hanzade? Yoksa internette mi buldun?”

“Hayır!”

“Çok güzeller. Anlatsana!”

Kuş yuvasını, yavruları ve anaç bülbülü izlerken, büyük bir heyecanla atmaya devam ediyordu kalbi:

“Ablacım o pencere çiftlik evindeki yatak odamın penceresi.”

İnanamamıştı Miray:

“Yok artık!”

“Yemin ederim doğru ablacım.”

Durdu, gururlu ve duygusal bir bakışı vardı Miray'a:

“Bekle şimdi, sen onları seyrederken ben sana hikâyelerini anlatayım.”

“Bekliyorum.”

“Bahar günleri havalar ılıyınca ailece hep birlikte çiftlik evindeydik.

Akşam seninle konuştuk, sonra uyuyup kalmışım. Sabah namazına uyandığımda hâlâ uykumu alamamıştım. Şafak sökmek üzereyken yeniden yatağıma uzandığımda günün ışıklarıyla birlikte kalbimde güftesi, kulaklarımda bestesi olan bir sesle toparlandım. Pencereimin kenarında şakıyan bir bülbülün sesiydi kulaklarıma name name dökülen. İçimde tuhaf duygularla pencereye, sesin geldiği noktaya doğru yaklaşıp güneşliği ve tülü hafifçe araladığımda gözlerime inanmadım. Özenle örülüp, itina ile pencereimin kıyısında yerini alan bir yuva, içinde anaç bülbül ve iki yavrusu vardı. Onları rahatsız etmemeye gayret ettim ve gözükmeden telefonuma kaydettim. Birkaç gün orada kaldık. Ne anneme ne de dedem ile babama onların varlıklarından söz bile etmemiştim. Yavru bülbüller yeni yeni uçmayı öğreniyorlardı. Onlar yuvalarından ayrılınca, pencerenin mermerine yem bırakıyordum. Geceleri onları seyredip sabah şafak sökümünden sonra ruhumu dinlendiren şakıyılarıyla uyanıyordum.”

Hanzade:

“Gelişini hasretle bekliyordum abla. Şimdi var ya, onların dünyasını izleyesin diye daha da büyüdü senin yokluğunu çoğaltan hasretim.”

“Az kaldı gülüm, ben de sana çok sevineceğin bir müjde ile geliyorum.”

“Bekleyemem, şimdi söyle...”

“Şu an olmaz. O müjdeyi vermeme mani olan bir umutsuzluk var yüreğimde.”

“Abla çok meraklandırдың beni.”

“Dedim ya gülüm, zamanı var.”

Miray sabah kalktıklarında ilk işi kardeşinin gönderdiği bülbül videosunu Melda'ya izletmek olmuştı:

“Sesli değil.”

Miray:

“Hanzade sabah onları ürkütmeden şakıyışlarını da çekip göndereceğini söyledi.”

“Çok güzeller Miray...”

Melda'nın, aynı yurdun erkeklere ait bölümünde kalıp Yıldız Teknik Üniversitesi'nde okumakta olan, Cevahir isminde bir de ikiz erkek kardeşi vardı. Cevahir, bazen ikiz eşini ziyarete geldiğinde Miray ile de uzaktan selamlaşıyordu. Miray ve Cevahir'in yakınlıkları, şimdilik bu kadardı. Miray iki kardeşin yanına fazla sokulmaz, onlar buluşup konuşurlarken uzaklarında durup zaman geçirmeye çalışırdı. Melda ve Miray'ın dostluğu sadece bununla kalmayacak, Melda bir gün arkadaşının kulağına bir şey fısıldadığında her şeyin rengi değişecek ve Miray'ın gönül dünyasına cemre düşecekti. Daha önceleri çok farklı bir dünyası vardı Miray'ın. Haramı, helali önemseyen ve inancına göre bir duruş sergileyerek yaşayan bir gönlü vardı. Arkadaşının ikiz eşiyle birkaç defa selamlaşmışlar, hatta bir defasında onu da yapacakları gezinin ardından yemeğe davet etmeyi düşünmüşlerdi. Miray, kendisine defalarca gönülünden yapılan tekliflere, kibarca arkasını dönmeyi başarmıştı.

Melda'nın ikiz eşi çok beğenmişti Miray'ı. Kardeşine yüreğinin sesini duyurmasına rağmen ikiz eşi ona umut vermemiş ve kardeşinin sevdasına arabuluculuk etmeye yanaşmamıştı. “Kırılabilir bana. Onun, hayata duruş biçimi,

ezberlediğimiz kızlardan çok farklı,” diyordu kardeşine. Cevahir, gönül iklimini ne kardeşine kabul ettirebilmiş ne de Miray’a maksadını açıklayabilmişti. “Kardeşim, üniversiteler bitmekte ve bir daha Miray ile karşılaşamayabiliriz. En azından onun kulağına bir şeyler fısılda ve fikrini öğren. O benim yuva kurmam için hayallerimi süsleyen kız. Teklifimde art niyet yok ki!”

Melda dayanamamıştı ikiz eşinin ısrarlarına ve bir akşam yurdun penceresinden gökyüzünü seyrederek Miray’ın romantikleşen hissiyatını yakalar yakalamaz ona ikiz eşinin duygularını fısıldamayı düşünmüştü. Efkârlıydı Miray’ın gökyüzüne kilitlenmiş gibi duran bakışları. Pencerenin kenarındaki küçük masanın üzerinde duran defterini el yordamıyla bulduğunda, parmaklarının arasına sıkışmış gibi duran kalem sayfanın üzerine indirmeye hazırlanırken kirpiklerine asılan damlacıkların yanaklarına yuvarlanması dikkatini çekmişti masanın diğer ucunda oturan Melda’nın. Buhurlanan gözlerini gökyüzünden çekip günlüğünün açılan sayfasına indirdi Miray. Kalem günlüğün sayfasıyla temastayken, mahmurlaşan bakışlarını yeniden semaya çevirip bir müddet öylece kalmıştı. Harika bir manzarası vardı gökyüzünün. Miray duygusallığın sarmalındaydı günlüğüne döndüğünde:

“Ay mahmur bu gece, yüreğim gibi ve yıldızlar hüznün yağmuru oluşturmuş atmosferde. Şu anlarda mevsim artık son günlerini yaşamakta, baharın yerini yaz mevsimi almak üzere. Şu an tabiat gecenin karartmasında kederli tablolar sunuyor karanlığı aydınlatmaya çabalayan sokak lambalarının inadına... Sanki gaiplerden muştulu bir haber

bekliyor gönül dünyam semaları seyrederken. Gurbetin çiçekleri sılada açan çiçeklerin ihtişamında değil. Renkler, harikalar vadeden ihtişamını neden yitirdi gönlümde? Bilmiyorum... Hiçbir şey eski tadında değil son günlerimde, tadını alamıyorum hayatın! Yüreğime hayalî sevdalarını sunan hazlar anlık. Avuçlarım bomboş kalıyor arzularımı yokladığımda, neden? Hayat öyle enteresanlaşıyor ki bazı zamanlarda, arzularımı yakaladığımı sandığım her şey yalancıymış. Hayır, ben hayatın sınıştan ibaret olduğunu fark etmemiş olamam, arzuların çoğu aldanışımış...”

Melda, arkadaşının hayaller dünyasına dalıp gidişinin farkındaydı ve hiç sesini çıkarmaksızın onu izlemiş hatta günlüğün üzerinde yürüyen kalemin hangi kelimeleri özenle seçip cümleleştirdiğini sessiz sedasız takip etmeyi başarmıştı. Melda’ya göre, Miray belki de hayatının en duygusal anlarından birisini yaşıyordu şu an. “İkiz eşimin duygularını ona ulaştırmanın tam zamanı,” diye düşünmüştü. Miray elindeki kalem günlüğün sayfasının üzerine bıraktığında kulaklarında yankısını bulan sözcükler dikkatini çekiyordu.

“Miray!”

Dalgınlığını yenmiş arkadaşına dikmişti kederli gözlerini. Açılmamış bir sesle karşılık veriyordu ona:

“Efendim.”

Çekincesi olan tondaydı sesinin rengi:

“Şu an günlüğüne yazdıklarını istemeyerek bile olsa okudum.”

Mülayim bir çehresi vardı arkadaşına bakarken:

“Mahsuru yok, kalbimle sema arasındaki iletişimden ibaretti yazdıklarım.”

“Sana, uzun zamandır aklımda gezdirdiğim halde cüret edip söyleyemediğim bir şey var. Sorup cevabını almadıkça rahatsız ediyor beni.”

Miray arkadaşını dinlerken, duygusal bir hâldeydi ve içli bir bakışı vardı ona:

“Şimdiye kadar seninle çok şey paylaştık Melda. Sorabilirsin elbet. Beni de merakta bıraktın.”

Melda'nın çekincesi vardı ama açığa vurduğu bir mesele vardı ki, onu arkadaşından daha fazla saklayamazdı:

“Şey!..” Diye mırıldandı ve bir miktar sustuktan sonra devamını getirebilmek için çırpındı:

“Gönül dünyanda birisi var mı?”

Çiğerlerini kavuran bir nefeslenişteydi Miray. Arkadaşına bakıp onun gözlerinde anlamları çoğaltan bir hissiyatla beklerken kaygılı bir haldeydi. Hazin bir tabloyu andırıyordu arkadaşının sorusunu beklerken. Sesinin rengi hüznü ve arkadaşının duyacağı ölçüdeydi:

“Yok,” diye mırıldandı önce ve hemen peşinden sancılı bir sızlanışı andırıyordu konuşması:

“Biz yüreğimizde birisini saklasak bile açığa vuramayız arkadaşım.”

Derinden, dünyayı kavuran bir ahı vardı kuruyan dudaklarının arasından sözcükler süzülürken:

“Bizim gönül fermanımız, bizi büyüyenlerin ellerdedir arkadaşım!”

Melda şaşırıp kalmıştı:

“Nasıl yani?”

İçli bir nefes daha tazelemişti Miray:

“Dedim ya arkadaşım, ‘gönül idaremi kendi elimizde değildir’ diye.”

Garip bir bakışı vardı Melda’nın:

“Yani sizde, kadınların gönüllerini, yetiştirenler mi idare ederler?”

“Otoriter bir deden varsa, onun gönlü seçer hayat arkadaşını. O yoksa Baban ya da annen, varsa abin... Ne bileyim, onların kararına bağlıdır gönüllerimiz.”

Hayret ışıkları kaynaşıyordu Melda’nın gözlerinde:

“Orası tamam da, akıllarından geçen her kimse, evlenecek kıza sormazlar mı gönlünün olup olmadığını?”

“Geleneğin dünyasını yaşarız biz, sormazlar. ‘Kızın gönlüne kalırsa, davulcu ya da zurnacıyı seçmiş,’ derler işin içinden çıkarlar.”

“Sevmesen de mi?”

“‘Nikâhta keramet vardır,’ der ve bitirirler.”

Melda’nın hayret komasındaki çehresine kilitlemişti Miray’ın bakışları:

“Sahi sen ne söyleyecektin?”

Melda, bu durumda çekinmişti aklındakini söylemekten, ancak “fırsatı yakalamışken”, diye düşündü. Zor da olsa, kardeşinin ısrarlı tutumunu ona açıklamaya neresinden başlaması gerektiğini düşünüp yutkunuşlarını çoğaltırken Miray arkadaşına yardımcı oldu:

“Melda, düşüncelerini şimdiye kadar kolayca lisana dökerdin sen.”

“Şey,” diyerek anlamlı bir şekilde baktı arkadaşına. “‘Gönlünde birisi var mı?’ derken benim de sana söyleyeceğim o türden birisi vardı.”

Buruk bir tebessümü vardı dudaklarında Miray'ın.

“Yoksa birisine âşık mı oldun sen?”

Mecalsiz bir duruşu vardı arkadaşının karşısında:

“Yok, öyle değil.”

“Melda çatlatacaksın beni. Şunu açıkça söyle de rahat bir nefes alalım.”

“Tamam o vakit. Günah benden gitti.”

“Hah, şöyle ya!”

Derin bir bakış bıraktı Melda, arkadaşının gözlerinde. Her şeye rağmen tedirgin bir haldeydi sorusunu seslendirirken:

“Miray, benim ikiz eşimden bahsediyorum ben.”

“Âşık olan o mu?”

“Evet, o.”

“İyi de bunu anlatmak o kadar zor iş değildi arkadaşım.”

Rahatlamıştı Melda:

Miray'a tedirginlikle bakarken, umursamazlık vardı beden dilinde:

“Ne bileyim ben.”

“Sevdalandığı kız onu sevmiyor mu yoksa?”

“Bilmem, o kıza sorduktan sonra belli olacak!..”

“Kardeşin değil de sen mi soracaksın o kıza?”

“Evet. O kız, görücü usulünü savunuyor ve bir erkekle baş başa kalıp gönül dünyasını konuşmaktan hoşlanmıyor. Onun için de sana soracaktım, ‘ben bu işi nasıl yapmalıyım?’ diye.”

“Bence o kız haklı gülüm. Önce babasıyla annesiyle tanışmalısınız. Onlar da kızlarına, görücü gelen çocuğu beğenip beğenmediğini sorsunlar. Kız, suskun kalır ya da olumlu bakarsa kurulan o yuva dualı olur.”

“O kızı ben çok iyi tanıyorum Miray. Dedesi, babası onay verilerse kurulmuş yuvası. Onun için de önce sana sormak istedim.”

Acı bir gülümseyişteydi Miray arkadaşına bakarken:

“Desene o kızın aile yapısı da bizimkinden farksızmış!”

Melda, konuyu daha fazla uzatmak niyetinde değildi ve bir çırpıda çıkarmıştı dilinin altındaki baklayı:

“Miray, o kız senden başkası değil!.. Anla artık!”

Miray şoktaydı. Kalben çok beğendiği ve takdirine şayan bir gençti Melda'nın ikiz eşi, ancak beklemediği bir teklifle karşı karşıya kalışının şokunu yaşıyordu Miray. Önemli olan ve onu duygusallığa salan işin aslı, Melda'nın söylediğinden farklı değildi. Daha yeni yeni çözüyordu meseleyi. Şoktaydı ve Cevahir'in hicaplı bakışlarının, saklı dünyasında iz bırakışının kare kare fotoğrafları düşüyordu gözlerinin önüne. Sustu, hüznünlendi ve ucu açık cümleler sıraladı cevap olarak:

“Sana anlattım ben arkadaşım, bizim gönül fermanımız başka ellerdedir, diye...”

Bu sözler umutlandırmıştı Melda'yı:

“Sen ikiz eşimi istiyorsan, annemi babamı alıp geliriz arkadaşım. Yeter ki senin gönlünün onayı kardeşimden yana olsun, gerisi kolay.”

Miray, gönlünün ifadesini utangaç bir lisanla sıralıyordu Melda'ya:

“Cevahir’in onurlu bir duruşu var hayata, sana şimdilik bu kadarını söyleyeyim, ama dedemle babamı aşmak kolay olmaz, en azından bunu bilerek gelmelisiniz,” diyebilmişti.

Melda, sevinç çığlıkları atıyordu Miray’a sarılırken:

“Babam, dedeni ikna eder gülüm, yeter ki senin onayın olsun.”

Az sonra sarılmalar bitmişti ve göz gözeydiler Miray ile Melda.

Miray:

“O halde bir şartım var. Dedem ile babamın işi belli olmaz. Bana sormadan benim için birisini akıllarında tutuyorlarsa, umutlar solar, haberiniz olsun.”

“Kaçırırız!”

“Bu tür meselelerde, o iş kolay değil arkadaşım. Onaylarına aykırı olan bir işin sonrasına kan bulaşır!”

“Olsun biz de gelir Allah’ın emri diye isteriz.”

“Bizimkilerin akli yatarsa mesele kalmaz. Madem gönül dünyalarının sırrı çözüldü, şu andan itibaren, gelip isteninceye kadar kardeşinle aynı ortamda bulunamam. Üniversitenin bitmesine az bir zaman kaldı. Kardeşin, bildiğim kadarıyla makine mühendisi olacak, doğru mu?”

“Doğru da, neden aynı ortamda bulunamıyorsunuz?”

“Dedim ya gönül şifreleri belirlendi. Onunla göz göze gelişlerimiz farklı olur bundan sonra. Hafızalarda kalan resimlerle, solmasını istemediğimiz çiçeklerin hayallerini kurarız artık.”

“Kabul. Yeter ki sen olumlu bak bu işe, dedim ya gerisi kolay.”